

HARLEQUIN®

SLADKÝ ŽIVOT

POLIBEK
ZA MILION DOLARŮ

ABBY GREENOVÁ

ABBY GREENOVÁ

POLIBEK
ZA MILION DOLARŮ

PŘEKLAD

KATEŘINA TOMCOVÁ

Milá čtenářko,

co Vás napadne, když se řekne „pohádka“? Já vím, u nás máme naši Pyšnou princeznu, Šíleně smutnou princeznu, Princeznu se zlatou hvězdou, Princeznu, která ráčkovala... Stejně se Vám ale vybaví asi hned, nebo skoro hned i Tři oříšky pro Popelku s tou umouněnou holkou, která našla štěstí. A celosvětově je Popelka tou nejoblíbenější pohádkovou postavou.

Věděla to i Julia Jamesová, když psala svou Popelku a řeckého prince. Myslím, že tak vtipné variace na popelkovské motivy jsem snad ještě v jiné knize neviděl. (Říká se tomu spoiler, tak teď třeba chvíli nečtěte. Moc se mně líbí moment, kdy Ellen padne prstýnek půjčený z klenotnictví. Bude to mít význam...)

V knize Polibek za milion dolarů zase začínám novou minisérii, kterou jsem pojmenoval Čtyři miliardáři a láska. Myšlenka je jednoduchá, ale osvědčená – čtyři mladí a až nechutně bohatí muži z celého světa dospějí k názoru, že se musí oženit. Samozřejmě jenom „z rozumu“.

Jako zkušená čtenářka mých příběhů samozřejmě víte, jak takové svatby z rozumu končí...

Vlastně je to taky pohádka. Ale taky pěkná.

Tak si ji užijte!

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**POLIBEK
ZA MILION DOLARŮ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Married for the Tycoon's Empire

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2016

Překlad:

Kateřina Tomcová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

Jazyková korektura:

Dana Chodilová

© 2016 by Harlequin Books S.A.

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2018

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-3334-7 (PDF)

PROLOG

Benjamin Carter seděl ve vysokém koženém křesle v koutě soukromého klubu určeného pouze pro členy. Osvětlení bylo důmyslně tlumené, ve vzduchu se vznášelo ticho a opar výlučnosti. Teplé zlatavé odlesky zapálených svíček ještě přispívaly k dojmu ničím nerušeného soukromí. Z jiného temného koutu místnosti ve spirálách stoupal kouř z doutníku, který exoticky voněl a postupně se rozplýval.

Klub sliboval členům absolutní diskrétnost, a právě z toho důvodu si jej zvolil i Ben. Teď si jednoho po druhém prohlížel tři muže, kteří se dnes k němu připojili. Na jeho žádost.

Šejk Zajn Al-Ghamdí, vládce pouštního království bohatého na ropu a nerostné suroviny. Byl ohromně zámožný a ve své zemi držel absolutní moc.

Dante Mancini, italský magnát, který zbohatl na obnovitelných zdrojích energie. Pod pohlednou slupkou skrýval jako žiletka ostrý intelekt, podnikatelský důvtip a sarkastický jazyk, kterým uměl šlehat jako had – o tom se Ben ostatně přesvědčil v minulosti, při jednom obzvlášť vyhoceném obchodu. Právě teď nersřel šarmem, ale ponuře a zlověstně si Bena měřil.

A v neposlední řadě tu byl Xander Trakas: řecký miliardář a prezident globálního konglomerátu firem

s luxusním zbožím. Byl klidný, vždycky nad věcí, a jeho kamenné rysy připomínaly hráče pokeru. Ben k němu kdysi závistivě poznamenal, že až přijde o svůj ohromný majetek a bude ho chtít dostat zpátky, měl by se dát na poker. Ovšem pravděpodobnost, že k tomu někdy dojde, byla vskutku mizivá.

Ben sice nevládl pouštnímu království ani půlce Evropy, byl však nekorunovaným králem Manhattanu, olbřímích jeřábů a hlubokých propastí, které sám dával kopat, aby z nich mohly vyrůst nové a někdy i ambiciózní stavební projekty.

Napětí u stolu by se dalo krájet. Tihle muži pro něj – a vlastně i jeden pro druhého – už po velmi dlouhou dobu představovali zosobnění zášti a krvavé odplaty. To, co mělo zpočátku podobu drobných neshod při uzavírání obchodů, během let přerostlo do zákopové války, v níž každý viděl v těch druhých jen silné protivníky, jež je třeba porazit a přemoci. Jediná potíž byla v tom, že každý z nich byl stejně bezohledný a houževnatý jako ostatní, takže jejich bitvy obvykle končily na mrtvém bodě.

Ben vycítil, že hlavně Dante Mancini každou chvíli vyrazí do útoku, takže si poposedl dopředu. Nastal čas mluvit.

„Děkuju vám, že jste sem dnes dorazili.“

Šejk Zajn Al-Ghamdí na něj upřel tvrdý pohled. „Cartere, mě nikterak netěší, že jste si mě předvolal jako neposlušného fracka.“

„A přesto,“ opáčil Ben, „jste tady.“ Rozhlédl se po přítomných. „Všichni jste tady.“

Dante Mancini protáhl: „A cenu za překvapivé konstatování získává Ben Carter!“ Pozvedl těžkou křišťálovou sklenici směrem k Benovi. Tmavá tekutina v ní zazářila zlatistým odleskem okázalosti a dekadentního luxusu, který je obklopoval. Obrátil ji do sebe naráz

a současně mávl na číšníka. Zachytil Benův pohled. „Nemáte chuť dát si něco silnějšího než *vodu*, Cartere?“

Ben potlačil nutkání vzepřít se Danteho výsměšné poznámce. Jako jediný z nich se právě neoddával požitku z nejjemnější jednosladové whisky, jaká je mimo Irsko a Skotsko k dostání.

Významně se zadíval na své společníky. „Pánové, ačkoli jsem si v posledním desetiletí užil spoustu zábavy, když jsem si to s vámi rozdával na kolbišti byznysu, myslím, že budete souhlasit s tím, že jsme tisku poskytli už dost materiálu pro články, v nichž nás proti sobě vzájemně štvou.“

Xander Trakas sklouzl z Bena očima na ostatní muže a povzdychl. „Má pravdu. Novináři kolem nás poletují jako vosy a to, co začalo jako pár šfavnatých a pomlouvačných odstavců v tom plátku jménem *Celebrity!*, už dneska zavání něčím mnohem vážnějším. Za události, které těm výmyslům slouží za podklad, neseme odpovědnost, protože máme podle mého soudu neschopné lidi pro vztahy s veřejností. Ovšem já se musím ostře vymezit proti těm nepravdivým zprávám o nezřízeném hýření, historikám o tom, jak se dveře v našich ložnicích netrhnou a především těm nenápadným narážkám na to, že kvůli tomu ani nepracujeme!“

Tvář řeckého magnáta ztvrdla rozčilením. „Ty články o tom, jak se motám po večírcích, když ve skutečnosti trávím v kanceláři celé noci, mě přivádějí k zuřivosti. Minulý týden jsem přišel o lukrativní zakázku, protože druhá strana pochybovala o mých schopnostech. Už to zašlo příliš daleko.“

Dante Mancini k tomu nenávisťně a souhlasně zamručel. „To já teď zase nejspíš nezískám kontrakt jenom proto, že klient chce někoho, kdo vyznává ‚rodinné hodnoty‘, ať už to znamená cokoli.“ Pořádně si přihrnul whisky s ledem.

Fakt, že Dante Mancini i Xander Trakas ještě pořád seděli na svých židlích a dokonce spolu souhlasili, Bena utvrdil v přesvědčení, že udělal správnou věc, když je sem dnes pozval. Rovněž svědčil o tom, že jim všem hrozí skutečné nebezpečí.

Pokračoval. „Dělají z nás jen karikatury. Ty jejich nafouknuté zvěsti o našich husarských kouscích nás už příliš poškozují na to, abychom nad nimi mohli mávnout rukou. Poradím si samozřejmě s tím, když přijdu na stavbu a kolegové mě pošťuchují kvůli nějakým intimnostem, co vyšly najevo, ale jakmile to začne ovlivňovat cenu akcií a moji profesní pověst, je to zcela nepřijatelné.“

Trakas na něj hleděl a v očích se mu leskly neklamné ohníčky posměchu. „Nechcete nám snad namluvit, že si to vaše bývalá milénka všechno jenom vymyslela, že ne, Cartere?“

Když si Ben připomněl ty nechutné titulky – TVRDÝ BYZNYSMEN NEZMĚKNE ANI V POSTELI! – vyštěkl na něj: „Ty její řeči byly asi tak stejně pravdivé jako ta story o vašem černém zápisníčku, kam si píšete jména a telefonní čísla největších krásků světa. Jakže to tam stálo, Trakasi? Že tichá voda břehy mele?“

Trakas se nenávistně zamračil a vtom se přidal Mancini: „Jako by Trakas držel monopol na nejkrásnější holky. Každý přece ví, že já...“

Přerušil je klidný hlas. „Pokud jste se už dostatečně pozurázeli navzájem, snad bychom si teď mohli promluvit o tom, jak se z oné šlamastyky dostat. Souhlasím s Carterem: zašlo to příliš daleko. Tato negativní reklama nejenže podrývá moji autoritu jako vůdce, ale také poškozují moje obchodní zájmy. Má dokonce negativní vliv na moji sestru a její vyhlídky na sňatek, který si přeje uzavřít. A to je nepřijatelné.“

Všichni se podívali na šejka Zajna Al-Ghamdího,

který se v křesle napřímil. V tlumeném osvětlení ostře vystupovaly neohrožené rysy jeho tváře. Všichni na sobě měli klasické černé smokingy s výjimkou Manciniho, který vzdoroval etiketě v bílém saku s nedbale rozvázaným motýlkem.

Benovi to připomnělo charitativní večer, z něhož se právě vrátili. Zachmuřeně řekl: „Nejde tady jenom o naše obchodní zájmy. Ani o naše rodiny.“

I Mancini se předklonil a stáhl obočí. „Jak to myslíte?“

Ben se na něj podíval a pak pohledem přešel ostatní dva muže. „Dnes večer za mnou přišla ředitelka toho dobročinného spolku s tím, že jestli neskončí ten mediální poprask, budeme muset odstoupit z funkce patronů. Zaznamenala, že to má negativní dopad. Proдалo se méně lístků a někteří lidé ani nepřišli.“

Dante Mancini barvitě zaklel v rodné italštině.

Šejk zamyšleně poznamenal: „Tak proto jste chtěl, abychom se s vámi sešli?“

Ben přitakal. „Jistě jsme všichni zajedno v tom, že pověst charity ohrožovat nesmíme.“

Ona dobročinná organizace byla jedinou věcí, kterou měli společnou. Jinak si při obchodních jednáních běžně podráželi nohy. Jen v ten jediný večer v roce všichni společně seděli v jednom sále, což vzbuzovalo patřičnou pozornost médií.

Nadace Naděje pro život se zaměřovala na získávání prostředků pro mladé lidi, chlapce a děvčata, kteří pocházeli ze znevýhodněného prostředí, a přitom měli talent na podnikání a obchody.

Dante poznamenal: „Carter má pravdu. Nemůžeme do tohoto svinčíku namočit charitu.“

Vůbec poprvé Ben v této společnosti zaznamenal jakési spříznění. Všem upřímně šlo o totéž. Malinko ho to vyvádělo z míry, vždyť tak dlouho se musel spoléhat

jen sám na sebe. Nebylo to však tak docela nevíтанé... Jako by z něho někdo najednou sňal jakési břímě.

A potom řekl šejk Zajn Al-Ghamdí klidným hlasem: „Jak to tedy, kčertu, vyřešíme?“

Ben na něj pohlédl a pak i na ostatní. „Řekl bych, že jste stejně jako já situaci probrali se svým týmem právníků a došli jste k závěru, že případná žaloba na ten plátek by nám jen přidala na nevítané publicitě.“

Všichni přikývli.

Ben pokračoval a jeho tón byl stejně ponurý jako tváře jeho společníků. „Když vydáme prohlášení, nikam to nepovede, teď už to nemá smysl. Vypadalo by to, že bereme zpátečku a snažíme se hájit.“ Výmluvně vzdychl. „Jediným řešením je, když uvidí, že jsme se takzvaně polepšili, upřímně a dlouhodobě. Podle mě nás jinak nenechají na pokoji. Jinak se v našem soukromí začnou hrabat ještě víc a půjdou do hloubky. Můžu vás ujistit, že já rozhodně nemám nejmenší zájem povzbudit je k dalšímu zkoumání.“

Dante na Bena upřel přimhouřené oči. „Nejspíš nechcete lidem připomínat, že ta vaše historka o klukovi, co se vypracoval z ničeho, není tak docela přesná...“

Ben ztuhl a zadíval se na něj. „Nikdy jsem kolem svých začátků nedělal žádné tajnosti, Mancini. Řekněme prostě, že nestojím o to, aby se znovu hrabali v mojí minulosti. Stejně jako by vám nebylo příjemné, kdyby se pod drobnohledem ocitlo vaše rodinné zázemí.“

Ben poukazoval na Danteho úzkostlivost, pokud se týkalo ochrany jeho rodinného soukromí, to znamenalo jediné, totiž, že má co skrývat.

Když minula napjatá vteřina, Dantemu se na rtech objevil tvrdý úsměv. Pozvedl svoji téměř prázdnou skleničku. „*Touché, Cartere.*“

Šejk Zajn je upjatě přerušil: „Myslím, že každý z nás

bude vděčný za menší pozornost médií, ať už z jakéhokoli důvodu.“

Ben si všiml, že Xander Trakas po jeho pravici se znepokojeně ošívá a evidentně uvažuje o tom, jaké kostlivce by tisk mohl vytáhnout z jeho skříně.

Na skupinu mužů se sneslo zadumané ticho. Potom se s úšklebkem ozval šejk: „Souhlasím s Carterem, že vylepšit naše chování v očích médií je jediná schůdná cesta. Jakkoli se tomu snažíme vyhnout, vím, že to jediné, co v mém lidu opět vzbudí důvěru ve svého vládce, je strategický sňatek a následník trůnu, který z toho svazku vzejde.“

Ben postřehl, jak sebou všichni do jednoho trhli. Nanejdvůh neochotně to musel připustit. „Po konzultaci s mediálními poradci a s právníkem jsem došel k podobnému závěru.“

Dante se evidentně zhrozil. „Svatba?! Je opravdu nutné přistoupit k tak drastickému kroku?“

Ben se na něj podíval. „Dokonce i já ve sňatku s někým vhodným shledávám jisté výhody. Obnoví se tím naše důvěryhodnost a zbavíme se dotěrného tisku. Také to posílí důvěru obchodních partnerů. Už nespočetněkrát jsem se ocitl v situaci, kdy manželka mého klienta dávala až příliš okatě najevo svůj zájem, samozřejmě k velké nelibosti manžela. Je jenom otázkou času, kdy mi proklouzne mezi prsty nějaký obchod jen kvůli hloupé žárlivosti – ba co hůř, kvůli domněnky, že k něčemu skutečně došlo.“ Ben se rozhlédl po mužích. „V mnoha ohledech nás naše obchodní protějšky vnímají jako hrozbu. A to není dobře.“

Dante neskrýval podrážděnost. „Řekl jste sňatek s někým vhodným. Co přesně znamená *vhodný*? Copak taková ženská existuje?“

Odpověděl mu šejk Zajn se sebevědomím muže, v jehož společenském prostředí byly domluvené

sňatky na denním pořádku. „Ale samozřejmě. Je to žena, která bude ráda vystupovat jako váš doplněk... žena především diskrétní a věrná.“

Dante tázavě pozvedl obočí. „Takže, vážený génie, kdepak tenhle výkvět všech ctností asi najdeme?“

Rozhostilo se krátké ticho. Ben znovu znervózněl z obavy, že Dante Mancini zašel příliš daleko. Šejk Zajn byl přece jenom hlavou státu a byl zvyklý na mnohem uctivější jednání.

Šejk však na to jen pohodil hlavou dozadu a dlouze, ostře se zasmál. Pak se na ně znovu podíval a poznamenal: „Víte, jak je to osvěžující, když se mnou někdo mluví takhle?“

Zdálo se, že napětí, které mezi nimi odjakživa panovalo, dospělo k znatelnému uvolnění.

Dante se usmál a připil šejkovi. „Jestli se někdy uvolíte popovídat si se mnou o alternativních zdrojích energie, můžete si mojí neuctivosti užívat, jak budete chtít.“

Šejkovi se šelmovsky zablýsklo v očích. „Vidíte, tak tuhle nabídku bych vskutku mohl zvážít.“

Ben se mezi ně vložil. „Ačkoli je tohle příměří velmi příjemné a nečekané, měli bychom se soustředit na fakt, že usedlejší prezentace v médiích je dobrý způsob, jak vyřešit naši situaci. A k tomu potřebujeme najít ženy, které si nás vezmou co nejdřív a nejlépe z rozumu. Jak řekl tady šejk Zajn, ženy, které si zaslouží naši důvěru a které budou diskrétní. Zkrátka oddané.“

Dantemu se vytratil úsměv a ponuře odušil: „To spíš potkáte na Páté avenue skřítka na jednorožci.“

Chvíli nad tím uvažovali a pak pronesl Xander Trakas tiše: „Já bych o jedné věděl.“

Všichni se podívali na muže, který až do téhle chvíle – jak si s překvapením uvědomil Ben – neřekl ani slovo. „A kdo to je?“ zeptal se se zájmem.

„Znám ženskou, která vede takovou diskrétní seznamovací agenturu, co se zaměřuje na lidi, jako jsme my. O našem světě ví všechno...“

„A jak se s ní znáte?“ skočil mu do řeči Dante. „Že by bývalá milenka?“

Xander na něj zíral a už se nezdál tak klidný. „Do toho vám nic není, Mancini. Prostě mi věřte. Jestli nás někdo dokáže seznámit s těmi správnými ženami, tak je to ona.“

Italský magnát zvedl ruku. „Fajn, jen se nerozčilujte.“

Ben, který to všechno poslouchal, pohlédl na šejka Zajna. „A co na to říkáte vy?“

Šejk se sice tvářil, jako by mu bylo milejší docházet do kroužku pletení, ale nakonec s těžkým povzdechem odvětil: „Myslím, že by to mohlo být nejlepší řešení... V tomto případě je to souboj s časem. Pro nás pro všechny.“ Poslední slova doprovodil výmluvným pohledem na všechny přítomné.

Dante nakonec se zjevnou nechutí řekl: „Tak fajn. Vezmu si na ni kontakt, ale nic neslibuju.“

Ben napřáhl ruku s telefonem ke Xanderu Trakasovi a snažil se nevnímat, jak se mu přitom stahuje hrdlo. „Naťukejte mi tam její číslo. Příští týden jí zavolám.“

Zatímco Xander dělal, oč ho požádal, šejk Zajn se naklonil dopředu a se špetkou rozpačitosti v hlase se zeptal: „Víte, že jsem zapomněl, co nás kdysi postavilo proti sobě...?“

Ben se smutně usmál. „Asi bychom si měli přiznat, že se nám prostě líbilo být nepřáteli a nechtělo se nám nic měnit.“

Xander položil Benův telefon na stůl. Pozvedl skleničku. „Takže, snad nastal čas přiznat si navzájem svoji prohru výměnou za ještě zářivější vítězství. Získáme zpátky důvěryhodnost a dobrou pověst, čímž se

zvedne i důvěra v naše podnikání a následně i zisky. Neboť, jak všichni dobře víme, to je ze všeho nejdůležitější.“

Dante Mancini zvedl sklenku a protáhl: „Slyšte, slyšte! Na počátek nádherného přátelství, džentlmeni.“

Ben se rozhlédl po ostatních a napadlo ho, že i přes Manciniho lehce výsměšný tón se dneska skutečně něco *změnilo*. Tihle muži už nebyli nepřátelé. Stali se z nich spojenci a – ano, snad dokonce i přátelé.

Ben zvedl svoji sklenku spolu s ostatními. Teď už se jim nic nemohlo postavit do cesty. Ani ty dotyčné, které si vezmou za manželky... z rozumu.

PRVNÍ KAPITOLA

Ben Carter stál u největšího okna ve své kanceláři s velkolepým výhledem na dolní Manhattan. Na té scénérii ho zpravidla nejvíc potěšil pohled na jeho stavební jeřáby, které se vznášely vysoko na obloze, roztroušené po celém ostrově jako rozházené korálky. Ovšem právě teď stál k oknu zády a celý jeho zjev vyzařoval obranný postoj, od zkřížených rukou až po napjaté tělo.

„Tak, já bych řekl, že je to asi tak všechno.“

Potlačil nutkání se ještě sarkasticky zeptat, jestli chce znát taky barvu jeho spodního prádla.

Žena usazená u jeho stolu na něj pohlédla a uštěpačně poznamenala: „Vy nerad odpovídáte na osobní otázky, že?“

Ben odhalil zuby ve strojeném úsměvu. „Z čeho tak usuzujete?“

Elizabeth Youngová, zprostředkovatelka sňatků čili dohazovačka, jen lhostejně pohodila rameny a něco si natukala do tabletu. „Podle mého to dostatečně potvrzuje to, jak právě vypadáte. Že byste nejradši vyskočil z okna.“

Ben se zamračil a přešel zpátky ke svému stolu. S každou další otázkou – od těch nenápadných, například *Kam jezdíte nejraději na dovolenou?*, až po ty ožehavější, třeba *Co od vztahu očekáváte?* – odpovídal

čím dál odtažitěji. Ano, uznával, že potřebuje vhodnou manželku. Jenže ze skoku přes propast, jejíž jeden břeh tvořil život plný nezávazných románek s krásnými ženami a druhý opravdový, závazný vztah, třebaže jen kvůli vnějšímu zdání, mu naskakovala husí kůže.

Sám byl svědkem rozpadu manželství svých rodičů, které se zbořilo jako domeček z karet hned při prvním náznaku potíží. Ben si tedy o domácím štěstí nedělal žádné iluze.

Dohazovačka měla pravdu: kdyby teď mohl vyskočit z okna, možná by to i zkusil.

Posadil se a mračil se přitom ještě víc. Kdo na ten zpropadený nápad vlastně přišel? *Xander Trakas*. Vzpomněl si na to, jak Řek toho večera reagoval, když se ho Mancini zeptal, jestli ta ženská není jeho bývalka, a pohledem odhadoval štíhlou elegantní blondýnu, která seděla naproti němu.

Vlasy, které zřejmě měly sklon se vlnit, měla stažené do drdolu v týle. Byla neformálně, ale vkusně oblečená do přiléhavých kalhot, volné haleny neurčitého střihu a koženého sáčka. Vyzařovala z ní elegance a musel přiznat, že i diskrétnost a profesionalita. Xander měl pravdu.

Teď na něj upřela zrak a on si uvědomil, že její oči mají neobvykle jantarový odstín. Ben se na chvíli zarazil a zkoumal, jestli na ni nějak reaguje jeho tělo. *Vůbec nic*. Usoudil, že je to dobře. Aby ho právě teď rozptyloval někdo, po kom opravdu touží, bylo to poslední, co potřeboval. Tím se tedy obloukem dostal zpátky k důvodu její návštěvy.

Zeptal se: „Tak, když jste teď dopodrobna prozkoumala moji duši, koho byste mi doporučila jako ideální partnerku?“

Všiml si neklamné cynické jiskřičky v jejích očích a mírného pousmání.

„Ach, nemusíte se strachovat,“ odvětila Elizabeth. „Já dobře vím, že jste mi řekl jenom tolik, kolik jste sám chtěl. Známu muže, jako jste vy, pane Cartere, právě proto jsem tak dobrá v tom, co dělám.“

Ben se rozhodl ignorovat tu narážku a nezeptal se, co myslela těmi „muži, jako je on“. Jestli mu opravdu pomůže získat to, co potřebuje, aby přežil tuhle krizi, no tak co? Podepřel si rukama bradu a v duchu neochotně připustil, že ta žena si zaslouží respekt za to, s jakou suverenitou s ním jedná, na rozdíl od mnoha jiných.

„Xander Trakas mi vás doporučoval.“

A v té chvíli jako by na okamžik ztratila klid – stejně jako Xander, když se někdy před týdnem potkali v jednom baru. Zdálo se, že malinko pobledla.

Vyhнула se Benovu pohledu a nervózně si pohrávala s tabletem. „Mám spoustu známých, on je jen jedním z nich.“

Bena zaujalo, že zřejmě právě narazil na jakési slabé místo, ne ovšem zase tolik, aby ztratil ze zřetele vlastní cíl. Nasadil profesionální výraz a napřímil se. „Zapomeňte na to. Takže – máte pro mě na mysli někoho konkrétního?“

Otočila tablet k němu, položila ho na stůl a přisunula k němu. „Jsou tu jisté možnosti. Projděte si je a uvidíte, jestli vás některá upoutá.“

Ben si vzal tablet a uposlechl jejích instrukcí. Procházel jednu za druhou fotky žen s krátkým osobním profilem. Všechny byly svým způsobem úchvatné a zjevně i vzdělané. Byla mezi nimi advokátka z oblasti lidských práv, ředitelka softwarové společnosti, tlumočnice Spojených národů, supermodelka... jenže žádná z nich ho neohromila. Už chtěl zařízení vrátit, když vtom se na jeho displeji objevila poslední žena. A cosi v jeho nitru se zastavilo.

Ani se nepodíval na její profil. Byl fascinovaný. Tmavě hnědé vlasy po ramena jí vlály ve větru a při pohledu do objektivu se jí na tvářích dělaly dva dolíčky. Měla výrazné lící kosti a plné rty.

Nevzpomínal si, kdy naposled si na nějaké ženě všiml dolíčků. Tmavomodré oči a dlouhé řasy. Vypadala současně nevinně a smyslně. A oplývala výlučnou, vzrušující krásou.

Na vteřinku zapomněl dýchat. Měl navíc pocit, že je mu jaksi vzdáleně povědomá.

Elizabeth jeho zájem samozřejmě vycítila. „Aha, tohle je Julianna Fordová. Je nádherná, vidíte? Je z Británie a žije v Londýně, což by mohlo znamenat jisté drobné komplikace, ale máte velké štěstí. Zrovna tento týden je v New Yorku kvůli nějaké dobročinné akci.“

Ben se zachmuřil a vzhlédl k ní. „*Fordová?* Jako ta dcera Louise Forda?“

Elizabeth zvedla hlavu. „Vy ji znáte?“

Znovu se podíval na fotku a pak tablet přistrčil zpátky k Elizabeth. „Jen jsem o ní slyšel. Před pár lety jsem poznal jejího otce. Snažil jsem se ho přimět k tomu, aby mi prodal svoji firmu. Povídal mi o ní a v domě visely její fotografie, ale osobně tam nebyla.“

Ben se snažil rozpomenout. Byla tehdy někde na dovolené... snad lyžovala. Každopádně, řeči jejího otce ho jen utvrzovaly v představě, kterou si o ní udělal, totiž že je to rozmazlená a zhýčkaná jediná dceruška tatička miliardáře, který ji nekriticky zbožňuje.

Za svého pobytu v Londýně měl Ben možnost okusit, jak vypadají večírky boháčů za přítomnosti členů královské rodiny a jak se umějí zvrhnout. Z duše se mu to protivilo. Připomínalo mu to fakt, že kdyby jeho otec nebyl tak zkažený, i Ben by dnes patřil do jejich světa. Žil by svůj život s klapkami na očích, slepý

k tvrdé realitě okolo sebe. Právě ta tvrdá realita z něj udělala muže, jakým byl dnes. Nemusel se nikomu zpovídat a jeho astronomický úspěch měl pevné základy přímo v zemi. Věděl, že jeho nikdy nepotká stejný osud jako jeho rodiče. Nezůstane vydaný napospas nestálému trhu, bez solidních investic.

Ben obrátil mysl od starých a bolestných vzpomínek a soustředil se na svou společnici. A na budoucnost, ne na minulost. Právě se mu nabízela možnost nezůstat pozadu. Fordova stavební společnost, její solidní logo s černými písmeny na smaragdovém pozadí, byla v Británii všudypřítomná.

Ben si uvědomoval, jaké by to bylo terno, kdyby se zachytil v Evropě tímhle drápkem: akvizicí jedné z nejváženějších firem. Koneckonců, právě proto o ni měl zájem už dřív. Louis Ford tehdy jeho návrhům odolal, ačkoli se šířily zvěsti o jeho zhoršujícím se zdraví, jenže Ben ho od té doby nepřestal sledovat. Teď si uvědomil, že v poslední době nebylo o Fordovi moc slyšet. Vlastně o něm nebylo slyšet *vůbec*.

A teď se před ním zjevila jeho dcera a toužila se seznámit.

Benovi rázem došlo, že Julianna Fordová představuje řešení všech jeho problémů. Když už měl podstoupit ten drastický krok a pro záchranu své pověsti a svého podnikání přijmout závazek k nějaké ženě, proč tedy neuzavřít sňatek, který by mu navíc skýtal potenciál rozšířit svoje aktivity? A to všechno s úchvatnou manželkou po boku.

Podíval se na Elizabeth a tělem mu proběhl záchvěv sladkého vzrušení. „S tou se chci sejít. Můžete nám domluvit rande.“

Lia Fordová se snažila ovládnout rostoucí hněv, ale šlo to těžko. Jehlové podpatky jí zprudka klapaly po

širokém chodníku na Manhattanu, jako by doplňovaly její prchlivou náladu.

Nejdřív ji naštvál otec a jeho věčné zasahování do jejích věcí, ačkoli to *samozřejmě* myslel dobře. Potom ji rozlítla otcova sekretářka, která se řídila jeho pokyny a předala o ní agentuře Leviathan Solutions všechny informace. K vzteku ji přiváděla i fotka, kterou jim poslali. Udělal ji otec během jedné pohodové výletní plavby, kdy Liu zastihl nepřipravenou. Pro seznamovací agenturu to byla až příliš osobní momentka!

Protože sídlo agentury Leviathan bylo v New Yorku, Lia se toho dopoledne – jakmile se o tom dozvěděla – hned zastavila v kanceláři Elizabeth Youngové. Otec jí to sdělil po telefonu jako hotovou věc. „*Vidíš, miláčku? Všechno jsem udělal za tebe. Ted jen stačí, aby ses seznámila s nějakým příjemným mladíkem!*“ Lia měla původně v plánu požadovat, aby celý její profil stáhli... Jenže se dozvěděla, že někdo už projevil zájem se s ní setkat.

A Elizabeth Youngová Liu překvapila. Očekávala někoho... No, vlastně ani nevěděla, jak si takovou milionářskou dohazovačku představit, rozhodně však nečekala krásnou mladou ženu stejného věku, jako byla ona, která se navíc obléká ve stylu klasické uvolněné elegance, který měla sama v oblibě. Elizabeth Youngová také působila jako ztělesnění profesionální diskrétnosti, což na Liu chtě nechtě udělalo dojem.

A zatímco Lie dávala najevo, že chápe, proč o schůzku nestojí, současně se jí jaksi podařilo ji přesvědčit, aby tomu muži dala aspoň tuhle šanci. A pak jí ukázala jeho fotku.

Lie chvíli trvalo, než vstřebala ty pronikavé modré oči a troufale pohledné, velmi mužné rysy. Muž měl husté tmavé vlasy a vyzářovalo z něj přitažlivé sebevědomí. Byl to přesně ten typ, jakému se Lia instinktivně

vyhýbala. Přesně takoví lidé v ní totiž zpravidla objevili všechna skrytá, bolavá místa. Navíc jí připomínali jinou, až příliš sebevědomou osobnost, která nikdy neměla s Liinou vrozenou plachostí trpělivost: její matku. Opustila ji i jejího otce v době, kdy Lie bylo pouhých deset let.

A přesto při pohledu na jeho neskrývanou mužnost ucítila záchránu vzrušení, který pocházel z jejího ženského nitra. Považovala ho za velmi nevídaný. Neměla zájem s nikým chodit. Dřív se snažila otci udělat radost a zašla až tak daleko, že zvažovala sňatek a zasnoubila se. Skončilo to ovšem ostudným ponížením. Překvapila svého snoubence v jeho kanceláři právě v momentě, kdy měl tvář zabořenou mezi stehny své sekretářky, jež ležela na jeho stole, hlasitě sténala a přitom ho pevně držela za vlasy.

„Ty jsi totiž frigidní, Lio,“ obořil se na ni později. „Nemůžu se oženit s ženskou, co nemá ráda sex!“

Ten zážitek ji jen utvrdil v nejistotě a ona si přísahala, že se od té chvíle zaměří jenom na svou práci a dokáže tátovi, že dovede stát na vlastních nohou. Bohužel, kvůli jeho zdravotním potížím musela víc času věnovat rodinnému podnikání než naplňování vlastních ambicí...

Elizabeth Youngová Liu vrátila zpátky do reality a prozradila jí, kdo je ten tajemný neznámý. Když Lia uslyšela jeho jméno, s přimhouřenýma očima se zeptala: „Benjamin Carter? Společnost Carter Construction?“

Elizabeth Youngová přikývla. „Ano, vlastně říkal, že o vás už slyšel, ačkoli jste se osobně nikdy nesetkali. Zdá se, že před časem vedl nějaké jednání s vaším otcem.“

V Lie se okamžitě zvedly všechny ochranné bariéry. Už to bylo pár let, kdy Benjamin Carter přiletěl do

Velké Británie a pokusil se převzít Ford Construction. Jejich rodinnou firmu. Otec Cartera i s jeho velkorysou nabídkou odmítl, jenže kvůli podlomenému zdraví a přestálému stresu se mu vrátil zápal plic a jeho stav se ještě zhoršil.

Kdyby tehdy Benjamin Cartera potkala, poslala by ho do horoucích pekel a tátovi by ten druhý zápal plic ušetřila. Louis Ford byl ale natolik hrdý, že by raději zemřel, než by dal před někým najevo, jak křehkou má ve skutečnosti konstituci. A už vůbec ne před nějakým americkým stavebním magnátem, jehož popisoval jako „hrozivého chlapa“.

A tenhle Benjamin Carter s ní chce teď jít na schůzku? Usoudila, že pokud je tohle pouhá shoda náhod, tak ona je víla Zubnička.

Lia se zastavila na přechodu pro chodce a nutila se do klidnějšího dechu. Ano, mohla by tu schůzku prostě zrušit, stačilo zavolat Elizabeth Youngové a říct, že během krátkého pobytu v New Yorku nebude mít na žádné schůzky čas – jenže kdesi v hloubi duše cítila nutkání tomu chlapovi osobně a důrazně sdělit, že jejímu otci se pod kůži prostě nedostane. A už vůbec ne *přes dceru*.

Na druhé straně ulice se do oblak tyčila budova hotelu Algonquin. Měli se sejít v jeho tajemném, tlumeně osvětleném baru. Teď nedokázala myslet na nic jiného, než na tu drzou, pohlednou tvář a modré oči. Zjistila, že je trochu udýchaná, a uvažovala, jak je asi vysoký. A jak je velký.

Na semaforu se rozsvítila zelená a Lia vstoupila do silnice. Přitom se v duchu ujišťovala, že Benjamin Carter ji nepochybně při osobním setkání zklame stejně jako tolik dalších, veřejně známých lidí. Nehodlala ho ovšem nijak podrobně a dlouho zkoumat. Kdepak! Nebude přece ztrácet čas...